

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA — Pobožen mesečen list.

Vrejuje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprietja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Cena Marijinoga lista je : I. V državi na skupni naslov 10 Din. i 2 Din. poštnine za kalendar, skupno 12 Din. na leto. Na skupni naslov more hoditi najmenje 10 komadov. Za teh 12 Din. dobijo naročniki Marijin list i kalendar Srca Jezušovoga z prilogov „Priprava na srečno smrt.“ Naročnina se mora poslati do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej. Jako veliko dobroto nam pa skažejo naročniki, če plačajo naprej koliko le morejo. Smejo pa naročnino plačlivati na mesece, to je vsaki mesec naprej en dinar.

Na posamezni naslov je cena Marijinoga lista v državi 15 Din. na leto. Za to naročnino dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Plačati se mora do konca januara cela naročnina, ali pa mesečno 1 Din. 25 p. naprej.

II. Za vse države Evrope 25 Din. na leto. Za to ceno dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Plačati se pa mora Marijin list do konca januara ali mesečno naprej po dvadinaru, zadnji mesec tri dinare.

Cena Marijinoga lista za države Evrope z Novinami vred je 100 Din. na leto. Naročnina se more do konca januara naprej plačati ali pa 8-50 Din. vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosta.

III. Za države zvün Evrope, kak v Ameriko, Australijo itd. je naročnina na leto 40 D. Za to ceno dobijo naročniki Marijinoga lista tudi kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Ki ma z Marijinim listom naročene tudi Novine, plača za oboje na leto dvadolaru ali 112 Din. v državaj zvün Evrope. Ta naročnina je mora do konca januara naprej plačati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosta.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v „Serafinskome društvi“ i vsaki tjeđen edna sv. meša doma. Te sv. meše se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti : 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3 skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 4. knjižica : „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Dari.

I.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v dinaraj sledeči: Žabot Marija, D. Bistrica v zahvalo za blagoslov i prosi za nadaljnoga 15, A. A. Beltinci v zahvalo, ka stvar srečno skotila 5, N. N. Črensovci 50, Ūtrosa

Bara nabrala na G. Bistrici na čast Škap. D. Mariji 10, Vučko Ana G. Bistrica 10, Zelko Mihael V. Polana 30, † Kelenc Mihael D. Bistrica 10, Krajčič Marija G. Bistrica prosi za zdravje pri stvari 10, Rous Andrej Beltinci 7, N. Beltinci 10, Škafar Marija G. Bistrica 2, Tkalec Martin i žena Belje 10, Graj Marija Bakovci nabrala 100. Darovali so : Cajgar Alojz 10, po 4 Din : Štiblar Janoš, Novak Treza, Husar Marija, Vrečič Marija, Bratkovič Trezika, Prkič Lena, Magdič Anton, Rantoša Jula, Kopūn Ana, Benko Janoš, Bagari Franc, Nemeč Franc, Malačič Janoš, Lukač Ana, Podnevar Ana, Horvat Lujza 10, Vohar Jožef 10, Šeruga Treza 5, N. 5, N. N. Gančani 10, Vrečič Roza Prosečka ves 10, Faflik Joža M. Sobota 20, Horvat Šomen Bara Chicago doplačala črep 92, Plej Marija i Nerad Marija nabrale v Črensovcih 186, Romarje z G. Bistrice na Sladke Gore 10, Sobočan Štefan Trnje prosi za stanovitnost svoje hčeri v samostani 10, Neimenūvani Brezovica v zahvalo, ka je dečak ozdravo 100, Neimenūvani Hotiza v zahvalo za prejete dobrote 20, Magyar Janoš Hotiza na čast sv. Antoni 10, Magyar Marija Hotiza na čast Bl. D. Mariji, ar je dete ozdravilo 10, Horvat Ivan Renkovci na čast sv. Antoni 20, Kreslin Ana Odranci prosi blagoslov 10, Koren Jula Turnišče 10, Kolencova družina Gomilica 10, N. N. 4, Horvat Verona Mostje 10, Rirtlop Martin Širine prosi za blagoslov pri stvari 20, pri dekliškem tabori v Črensovcih ostalo čistoga 33·40, Plej Bara G. Bistrica prosi po sv. Antoni za zdravje stvari 10, Horvat Vilma Čakovec 100, Reček Alojz Vadarci 30, Franko Anton Mostje 10, Žerdin Treza Žižki v zahvalo sv. Družini za ozdravljenje oči 10, Godina Ignacij kaplan Črensovci 2, Kavaš Magda Odranci za odvrnitev kaštige 10, N. N. M. Polana na čast sv. Franciška naj bi jo občuvao smrtnoga greha 100, Na gostūvanji pri Horvat S. Ignaciji na G. Bistrici nabrali 66, Kolenko Verona Črensovci 10, Hozjan Bara V. Polana prosi za blagoslov pri stvari 10, Kūhar Franc Teillefontaine 40.10, Kūhar Štefan Vuatbled 40.10, Koštric Jožef Žižki 100, čisti dobiček od dečinskoga dneva v Črensovcih 1000, Topolovec Mihael Trbegovci pri Sv. Jurji ob Ščavnici 10, Pavel Elizabeta Šoštanj 100, Škaper Marija Dolič 1, Bakan Štefan Dolič 1, Bakan Marija Dolič 1, Bakan Štefan Dolič 10, Lezнец Štefan Dolič 2, Lenarčič Karol Dolič 2, Levašič Martin D. Lendava 10, Gaber Franc Srdica 18, Žižek Mihael Ižekovci v zahvalo sv. Antoni za zdravje pri stvari 10, Žižek Štefan Martinušovec v zahvalo za ozdravljenje 20, Plej Kata i Žižek Kata

nabrala v Črensovcih na senji 142.75, Halas Marija najšla v Črensovcih na proščenji 10.

Oča strót povrni všem obitno Odbor. II.

Na Marijin fond so darovali v dinaraj sledeči
Cigan Ivan Črensoveci 10, Bojnc Franc Buenos Aires 1 peso,
Levašič Katiča nabrala v D. Lendavi 18, dr. Ivan Tomažič Mar-
ribor 10, Gaber Franc Srdica 6, Činč Jožef Žena 12, Tir Anton
7, Rogan Marija 5, Bokanič Franc 7, Buček Frančiška 3, Buček
Alojz 3, Benko Mihael 3, Gaber Peter 3, Frčko Ema 2, Gaber
Kriština 2, Rogan Peter 2, Buček Peter 2, Felkar Jožef 2, Ga-
ber Lida 2, Godar Mihael 5, Turza Franc 1, Jug Mihael 1, Jug
Janez 1, Horvat Jožef 1, Skledar Janez 1, Mohap Franc 1, Kampi
Friderik 1, Benko Jožef 1, Horvat Jožef 1, Škaper Treza nabrala
v Dolič 87.

Marija povrni všem!

VREDNIK.

Tretjerednikom!

Razposlali smo Vam blagoslovljene podobice sv. Antona brezplačno. Oprosil smo vas, da dobite vsaki po deset darovnikov, ki bi vam vsaki mesec dali eden dinar za siromaško hišo. Prosimo vas, da te dar sprejmete i ka je v vaših močeh včinite. Ka kde dobite, odneste tistomi, ki vam je dao podobice, te pošlje dobleni dar odbori za zidanje sirotišnice „Doma sv. Frančiška“. Tretjeredniki Črensovske fare se opominajo, da v domačoj fari nikaj ne pobirajo, ar tū mamō itak že več let stalne nabiratele. Naj pri svojih poznancaj zvūn fare si prizadevajo kaj dobit!

Vodstvo tretjega reda v Črensovcih.

Širitelom Marijinoga Lista!

Toplo vas vabimo, vse širitele i širitelice Marijinoga Lista 18. okt. v Soboto v Martinišče, kde bo za vas sv. mešajob pol edenajstih, predga, izročitev darov i naročnine, pogovori za širjenje naših listov, obed i večernice ob 3. Pridite vsi!

Uprava M. Lista v Črensovcih.

Rožni venec.

*Mati moja, venec pletem,
venec rož za tvoj oltar:
belih, rdečih, žarno zlatih
zvijem venec tebi v dar.*

*O Marija, bele rože
Najčistejša, tvoj so znak;
daj, da čistost nekaljena
me krasi trenutek vsak.*

*Rdeče rože, žalna Mati,
znak so tvojih bolečin;
prosim vtisni jih globoko,
sveta Mati v moj spomin.*

*Zlate rože, o Marija,
v tvoji kroni se žaré;
hrepenenja po nebesih,
Mati, v moje vlij srce.*

*O Marija, Mati moja,
tebe išče vzdih globok
ko ti vije v solz dolini
rožni venec tvoj otrok.*

M. Elizabeta.

Kralica presvetoga rožnoga venca.

Zgodovina rožnoga venca.

Bilo je okoli 1208 leta . . . Žalostna i krvava zorja trinajstoga stoletja! Či bi v tistom časi šli od Pirenejov pa do Italije, to se pravi po južnoj Franciji, mislim, ka bi bilo jako dosta, či bi najšli samo eden varaš, edno ves, ali celo edno grúdo zemle, ki ne bi bila poštroplena s krvjov.

Bio je to, zaistino jako strašen i jako žalosten čas v zgodovini človečanstva. Kriva vera Albižanov je divjala kak močen viher. Vsešerom so zvonovje žalostno klenkali na poderajočih se türmaj i so naznanjali nesmileno klanje besno podivjanih šeregov, ki so se klatili po okolici, štera je nigda bila lepa kak püngrad i so mrcvarili i klali. Cerkvi so bile oropane, samostani razrūšeni, križi spodrejši, tabernakli gorispotrgani i dūhovniki razmrcvarjeni. Pehar trpljenja i žalosti je bio napunjeni i samo te glas se je ponavljao po vsj Franciji: „Vstani, o Bog i raztepi svoje neprijatele!“

Bog je poslūno prošnjo. Stano je. Ravno v tistom časi je prišeo k vratam varaša Toloze španski romar. Med ljudmi se je razneso glas, ka je bio mož plemenite krvi. Odpovedao se je prej sveti i romao je z obritov glavov i oblečen kak najbolje priprosti dūhovnik tistoga časa. Žvali so ga Domenik Guzman. On je bio izvoljeni vojvoda, ki bi naj iztrebo i uničo krivo vero.

Marija sama ga je posvetila v svojega viteškoga kapitana. Sama ga je opasala z zmagovitim mečom sv. Rožnoga venca. I on je s tem orožjom premagao neprijatele i si osvojo zgūblene kraje. Ešče menje kak v šestih mesecaj je spreobrn 100 jezera Albižanov. Mer je prišeo v razburkano deželō — kriva vera se je razpršila kak pepeo vrženi v vetrovje — jakosti so znova začnole cvesti — bože hiže so bile nazaj postavlene i šče lepše kak prle. Na kratko: Bog je zmagao povsod po močnom orožji sv. Rožnoga venca.

Od tistoga časa je že minolo 600 let. Albižanov se šče samo zgodovina spomina. Oni so preminoli. Ne preminé pa kriva vera, ne mine zablodnost. A bože orožje, ki more ostanoti v sv. Cerkvi je pa sv. Rožni venec, oster meč, šteri je šče vsigdar zmagoviti v rokaj Marijinih vojakov.

Svetek svetoga Rožnoga venca.

Tristo let kesnej je krščanstvo bilo v nevarnosti pred Törki. Ali Paša je vodo proti krščanskomu sveti več nego 200 velikih oboroženih ladij. Pij V. so prosili pomoč pri krščanskih poglavaraj. Beneške i španske ladje pod vodstvom Ivana iz Austrije so se napotile proti neprijatelom. Tevi dve protivni si vojski sta se srečali ravno tisti den, gda je bratovščina sv. Rožnoga venca obslūžavala svoj svetek i po celom sveti prosila Marijino pomoč. Ivan iz Austrije je šo od ladje do ladje i kazao zastavo, na šteroj je bila namalana lepa podobā Jezuša Kristuša. Na dano znamenje so vsi glasno zezvali imé sv. Trojstva

na pomoč i so šče pozdravili Marijo. Potem so se vojskivali kak pravi junaki. Ali-Paša je bio vmorjeni i njegova glava je bila zapičena na sulico i je tak postanola znamenje popune zmage. To je nagnolo Pija V-ga, ka je zapovedao celoj Cerkvi svetek na čest *Mariji Zmagovalki*. Dve leti po tistom je pa sv. Oča Gregor XIII. te svetek spremeno v svetek *Naše Gospe rožnovenske*.

Sv. Rožnivenec rešiteo človeštva.

To ka je sv. Rožnivenec bio inda, v preteklosti, je lahko tudi dnesden.

Ka je bilo vu Franciji v trinajsetom stoletji? Krivavera Albižanov je Francijo vrgla v ogen i v morje krvi. Ka so bili i so šteli biti Törki za Europo? A što jo je rešo? Sv. Rožnivenec. Sledkar pridejo valovje nesramnoga i besnoga Protestantizma.

Marija med rožami.

Što nam reši vero? Sv. Rožnivenec. „Či je inda mogo eo rešiti vero — je pravila Marija svojemi službeniki Alani iz Roša — jo reši tudi dnesden.“ Ka pa zdaj v našem dvajsetom stoletji? Dnes je krivovera hūša kak nigda, ogenj bole žgeči, nevarnosti bole nevarne. Što nas reši? Tudi dnes bo sv. Rožni venec naš rešiteo. Poglejte Marijo lursko, ka drži v rokaj? Sv. Rožni venec. I sv. Oča Leon XIII. ka priporoča krščanskomi sveti? Molitev Rožnoga venci. Sv. Oča Pij XI. nam tudi priporočajo molitev v naših strašnih časaj.

Sv. Rožnivec nam reši svet od nove krivovere, kak ga je rešo stare. Po Rožnom venci Marija stere glave vsem neprijatelom. Nikak bo pravo, ka je preveč misliti na rešitev cejloga svejta, či je že rešitev samoga sebe komaj mogoča. Od edne strani ma prav, a vseedno je vreden pomilūvanja zavolo toga ka ne vidi prek svojega plotā. Lepo je moliti za sebe a nigdar se nesmimo

pogroziti v to lübezen do samoga sebe, gda vidimo kak greh poplavla celi svet i ga spreobrača v edno velko Kalvarijo, gde Jezuš krvavi i mira na jezero i jezero križaj. O mi se nesmimo zapreti v lešnjekovo lüpinjo, nego zdignoti se moremo kak orli i obleteti z lübeznostjov celi svet, vse nesrečne düše, ki potrebujejo lübezni naših molitev.

Ne bodimo tisti, ki samo to pravijo: „Jaz se ščem zveličati!“ nego bodimo apoštoli, ki pravijo: „Jaz pa ščem rešiti celi svet!“

Moč je v združenji.

Drüštva, organizacije so dnesden vsakšemi znane. Glas Proroka: „Zdrüžimo se!“ (Isa. 50, 8) je vsakšemi znan. Brezveren svet tudi pozna te glas i nastavla drüštva z vsefele lepimi farbami, da bi samo lüdi zmešao. Je vabi, je sili v svojo velko masonsko, ali peklensko apoteko, gde njim da smrtnonosen čemer v maloj ali pa v vekšoj meri, kak je pač pripravi drüštvo v štero so vlovleñi. Cio je te edini: odtrgati je od Cerkvi i od Boga. Mi postavimo drüštvo proti drüštvi! Proti Šatanovomi, peklenskomu drüštvi s svojimi filijalkami postavimo *Drüštvo Marijino*.

To drüštvo, ali či ščete ta bratovčina je ne nova. Stara je že več kak šesto let. Ime njeno? Vam je znano. Imenüje se bratovčina „*Sv. Rožnoga venca*“. Dužnosti njene: vsaki den zmoliti nikelko „*Zdravih Marij*“ Rožnoga venca i premišlavati kakšo skrivnost. Bratovčina je jako bogata i ma vno go odpüstkov. Či ste ne zapisani v to bratovčino, dajte se zapisat. Naj bo to bratovčina Marijinih junakov, ki bodo premagali šereg Šatanove framasomerije z vsemi, ki k njoj spadajo. O či bi v vsakšem mestü, v vsakšoj fari, v vsakšoj vesi cvela ta bratovčina! Či bi vsakši brat i sestra zmolo i zmolila tistih deset „*Zdravih Marij*“ dnevno, potem bi pa Cerkev vkrotila te zverine, ki so njoj nasprotne i stemi rožnimi venci bi je podjarmila, privezala v voz svoje slave. To bi bila zmaga Marijina. To zmago nam ona obečavle.

Težave.

Pravijo: edna *Zdrava Marija* je mala reč. To je istina. Kaplica v morji je tüdi mala reč, pa je morje denok iz kaplic. Zrno pesika je tüdi mala reč, a čakajte, ka valovje na morji vam prinese par takših zrníc vsakšikrat i to tjedne, mesece, leta i stoletja i vidili bote edno velko steno, ali dugo gorovje pesika, ki bo pravilo morji: „Morje, ti pa ne boš šlo naprej!“ I ka je ta stena, to gorovje, ki se postavlja morji? Zrnica pesika. Tak je v bratovčini sv. Rožnoga venca. Tam je tüdi gorovje „*Zdravih Marij*“ iz jagod Rožnoga venca.

Gda te jagode pridejo iz celoga sveta vküper, v neizmerno velkom številu i se zdrüžijo, sprijmejo v nerazrüšljivo božo steno, te lahko divja morje greha, lahko se zaganjajo valovje šatanskih zamazanih vod, boža, rožnovenska, močna stena bo njim odgovarjala: „Sterte se valovje, naprej ne bote šli!“ Pa što postavi te skrivnosten zid? Nišče drügi, kak neštete düše, kotrige Rožnoga venca.

„Pa rožnivenec je za stare mamice“ pravijo ništerni dečki i moški. Za nje je ravnolak dober, hasnoviten i šče bole potreben. Da bi ga li vsi znali moliti! Ščete praviti, ka vas je sram? Možje i dečki! Rožnivenec Vas nigdar ne bo ponižao. Keliko velikih, znamenitih ljudi ga je molilo. Montmorency ga je molo na bojnom poli. Maršal Saint-Arnaud (Sen-Arnó) ga je vsakši den i tüdi večkrat na den molo. Znameniti Recamiér (Rekamiér) ga je molo gda je šo obiskat betežnike, štere je vračo. Velkoga znanstvenika Ampéra so večkrat vidili klečati z Rožnim vencom v rokah. Rožni venec ne poniža nego poviša človeka i vsakši, ki ga moli bo lahko postao, ali ostao velki vučenjak i znameniti človek. Mejmo ga vsigdar pri sebi zmolimo ga po možnosti vsakši den (tüdi med delom, ali med potjov) i bomo postali Marijini venci tü na zemli, Marijini venci ali korone v nebesaj.

Rožnivenec junaških Ircov.

V krasnom življenji Danijela O' Connela, rešitela Irske, pravoga očo svojega naroda občüdujemo razne dogodke, ki so se vršili, gda je on organizirao svoj narod i ga spodbujao na boj za pravico i sveto slobodo.

Včasih ga je prišlo 5 do 6 vesnic poslušat. Pod milim nebom je vnožina lüstva poslušala svojega velkoga voditela. V začetki je stopo na sto. Vnožina ga je navdušeno pozdravila. Po pozdravi je vsklikno:

„Pokleknite!“

Vnožina je pokleknola. Začnoli so moliti sv. Rožnivenec. Molitev lačnoga, zatiranoga, klačenoga lüstva se je zdigavala k Bogi trpečih i slabih.

Po molitvi je lüstvo stanolo močnejše. Danijel O' Connell njim je gučao navdušeno i med drugim njim je pravo:

„Prisegnete, ka bote branili vero vaših očov i pravice pa slobodo naše domovine, Irske?“

Roke so se zdignole proti njemi i slovesen glas se je razlegao v okolici:

„Prisegamo!“

Na teh shodaj je začetek rešitve i goristanenja Ircov.

* * *

Med nami bo molitev sv. Rožnogá venca tüdi varvala i branila vero naših očakov, kak jo je obvarvala med preganjenimi Irci, šterim so Angleži šteli strgati krščansko vero. Sv. Rožni venec bo obvarvao lepo krščansko, jakostno življenje v naših hižaj i lübezen, poštvanje do starišov. Po njem bodo cvele v naših hišaj tište družinske jakosti, ki napravijo tak prijetno življenje.

Sveti Prt.*

(Priredila za Marijin list Antolin in Duh.)

„Sveti Prt“ je on srečen prt, v šterom je bilo povito sve-to Jezušovo telo skoro tri dni, gda so je vzeli s križa i v grob položili. „Sveti prt“ se je vno go dotikao tela Jezuš Kristuša i je v sebe potegno zadnje kaple Njegove krvi i je na sebe vzeo Njegov sveti kep. Od „Sv. Prta“ gučijo Evangelistje, šteri pripo-vidavlejo, kak je Jožef z Arimateje, dober človik i Jezušov vu-čenec, stopo pred Pilatuša i ga zaproso za Jezušovo mrtvo telo. Kda njemi je Pilatuš to dovolo, je küpo prt, potom je šo na Kavarijo, gde je vzeo z križa Jezušovo telo i je teda z Nikode-mušom zasükao v beli prt i je položo v novi grob, kak je bila navada v onom vremeni.

Židovje so meli to navado, da so njihove mrtvece povili v eden prt, šteri je bio dvakrat dugši, kak telo mrtvoga. Mrtveca so potom položili na spodnji del prta; prt pa so vügnoli na glavo i na celo sprednjo stran tela: potom so ga zasükali šče v druge prte i ga povezali. Na takši način so zasükali tüdi Jezušovo telo i je tak v grob položili.

Po Jezušovom goristajenji nam Evangelistje pa pripovidav-lejo od prta, rekoč, ka je bio najdeni v nedelo zajtra v praznom grobi, Jezuš je pa od mrtvih stano. Na ednom kraji groba so ležali prti, v štere je bio Jezuš poviti, na drugom pa robec, šteri Njemi je glavo pokrivaov.

Kak se vidi, prtov je bilo več i so se razločevali od rob-ca, v šteroga je bila povita glava. Te robec se zdaj nahaja v Chahors (Šaor) v Franciji; eden prt se je častio v Besanzoni i eden drugi v Compègne (Kompjenj), pa obadva sta preminola za časa strašne francske revolucije. Od tistoga vremena se ne-ve od njiva nikaj več. Zdaj je šče eden prt v cerkvi Caidiuma v škofiji Perigneux (Perigö), da pa nema v sebi kepa ali podo-be Gospoda Jezuš Kristuša.

Prt, šteri ma na sebi Jezušov kep, je v Turini. S toga se pa spozna, ka je te prt bio prvi, to je: ka se je dotikao Sve-toga Tela, ka je ravno oni, šteroga je küpo Jožef z Arimateje, šteroga je namazao Nikodem z dišavami i na šteroga je bilo položeno Jezušovo Telo. Na te Prt so boža krv i dišave vtis-nole kep Krala vsega sveta; na tom Prti se vidijo rane nog i rok; se vidijo rane trnjave korone, brada i dugi vlasovje.

Te Prt je samo z ednoga falata lenovoga platna: zdaj je obrobleni z ednim sivim pantlikom, šteroga je Amedej II. dao gor zašiti. Na tom Prti se vidi ka je Jezuš Kristuš bio velki

* Dragoceni „Sveti Prt“ je bio letos izpostavljeni vörnikom. To je za tüdi jako redka sreča, ka bi mell priliko viditi to veliko relikvijo, ki se je dotikala presvetoga Jezušovoga teja. Zato je pa prišlo od blüzi i od da-leč več sto jezer tüdi, da so na svoje oči vidile to čüdo. Novine i knige so vno go pisale od „Svetoga Prta“ zato sta pa našiva rojaka, salezijanski-va novinca priredila te članek za Marijin list, ka bi naj naše lüstvo tüdi nekaj znalo od teh svetih ostankov.

1,77 m. Prt je z jako finoga lenovoga platna i pretkani z rožami. On je dugi 4,46 m. i široki 1,10 m., z robom 1,25 m. To je zagvušno oni Prt, v šteroga je bilo povito Jezušovo telo v grobi, i to je najdragši sv. ostanek. Ne dvojimo, ka so Križ, na šterom je vmro Bog, cveki in sulica, dragi ostanki, da pa med vsemi temi te Prt ma prvo mesto i to za volo dva vzroka: 1.) Ar je šče celi. Drugi sv. ostanki, šteri so se dotikali Jezušovoga Tela, so pa že razdeljeni na vnogo delov. 2.) Ar se v tom Prti nahaja vtisnjena šče dnesten istinska Jezušova krv. Zato sta v sv. Prti dva sv. ostanka: eden je prt posvečeni z dotikanjom Tela božega; drugi pa, dosta dragši, je Njegova sv. Krv. Zato je pa pravo vučeni pūšpek s Pinerola monsignor Rossi, ka, či bi bili v Turini vsi sv. ostanki, največ vreden bi bo sv. Prt. (Dale.)

Velki uspeh devetdnevnic.

Goreči misijonar, velečastiti O. Pierpnt (Pirpon) iz Družbe Jezušove pripovedavle sledeče: „Dugo časa sem se trūdo, ka bi pridobo ednoga zamorskoga poglavara za Kristušovo vero, pa zobston. Nikak je ne šteo dopūstiti, ka bi naš katehist včio njegove podložnike v svetoj veri. Ednok mi pa pride na miseo, ka bi proso nekšo karmeličanko, štera mi je bila dobro poznana, ka bi naj ona primolila spreobrnjenje toga poglavara i njegovih podložnikov. Naednok si seden k stoli i napišem č. sestri pismo, v šteroj jo prosim za pomoč.

Za nekaj časa pridem na svojem misijonskom potūvanji v bližino tistoga kraja. Či ravno sem ne meo dosta vūpanja, ka se mi posreči to, ka sem želo, denok sem si mislo, ka ponūcam to zadnjo priliko, ki jo mam. Pa što bi mogeo popisati moje velko začūdenje, gda sem zapazo, ka mi je sam poglavar prišeo proti i me je ponizno proso naj pošlem katehista ki bo včio njegove lūdi, v skrivnostih svete vere.

Z veseljom sem njemi obečao, ka spunim njegovo želenje i sem si zapisao den toga izvenrednoga dogodka.

Gda sem se povrno v svoje prebivališče sem dobo pismo v šterom mi je č. s. karmeličanka nazvestila, ka je opravila po mojoj želi devetdnevnicu zdrūžujoč molitev s trpljenjom i z žrtvami. Dokončala jo je prvi petek tistoga meseca. Poglednovši v svoj notes zapazim, ka je ravno tisti den poglavar proso, ka naj pošlem katehista njegovomi lūstvi.

Ka sem ne mogeo dosegnoti s svojimi ponovnimi i gorečimi prošnjami, to je dosegnola mala, skrita redovnica s svojimi molitvami i s svojim trpljenjom, štero je z molitvami vred Bogi darūvala. (Iz lista Die Einkehr).

Te lepi zgled (pelda) more navdati z vūpanjom najbolje potrto dūšo. — Morebiti bo pa što pravo, ka je že opravo telko i telko devetdnevnic, pa brezi vidnoga sadūj. Te si naj dobro dūšnovest spitalve i bo vido, ka je faliilo njegovim prošnjam. Pobčžen i vučeni O. Saurez pravi, ka molitev zagvušno rodi svoj

sad: 1) či prihaja iz srca, štero je dragomi Bogi jako dopadljivo; 2) či tisti, ki moli, moli jako goreče, z velikim zavüpanjom i neprenehoma.

Ka pa včini naše srce Bogi prijetno, ali dopladljivo? Sv. evangelij od farizeuša i publikanuša nam da očivesen odgovor na to pitanje. Vsa farizeušova dobra dela (molitev, post, almoštvo ali miloščina) odvaga publikanušova *poniznost*. To se pravi: več je vredna pred Bogom njegova poniznost, kak farizeušova molitev, post i miloščina.

„Edno malo zrno poniznosti je več vredno pri Bogi kak cela gora dobrih del“, pravi sv. Margeta Zofija Barat. Lübi Zveličiteo je tüdi povedao sr. Benigni Konzolati te jako pomembne reči: „Edna sama *ponizna* düša more razorožiti božo Pravico v vekšoj meri, nego bi jo moglo razsrditi *jezero grešnikov*.“

Jeli vam je potrebno šče več svedočb-ža to, ka vidimo, šteta jakost nam je najbolje potrebna? Či bi šče što dvojio v tom, naj globoko premišlavle reči sv. Pismo: „Bog se prevzetnim proti postavlja, *poniznim pa deli svojo miloščo*.“

Včasih pa lübi Bog tüdi proba našo potrplivost i nas poslüne ešče v vekšoj meri. Mamo lepo priliko v sv. Moniki, šteta je molila za spreobrnjenje svojega sina Auguština. Nepretrgano je molila i darüvala svoje vroče skuze celih 19 let i nazadnje je priborila sv. Cerkvi slavnoga vučenika sv. Auguština.

Zato molimo brezi nehanja s poniznim srcem i z velikim zavüpanjom. Poleg toga pa darüjmo trpljenje, male i goste žrtve, štete so lübomi Bogi tak dopadlive — i potrplivo čakajmo, ka se spuni ta oblüba Gospodova: „Prositi i bote dobili!“ On najbolje zna gda i kak nas naj poslüne. (Betežna vučitelica).

Mama Margeta.

Modra mati i pobožna deca.

„Meni, meni!“ — so kričala deca.

„Potrpte, — je pravila Margeta — prle bomo malo računa meli.“

Deca so z odpretimi vüstami čakala na materna pitanja.

„Ti, — je pravila ednomi iz med njih — si polagao živini i si prineso to ka sem ti velela?“

Drügoga je pa to pitala: „Ka pa ti si ne pozabo povedati sosidi to, ka sem ti naročila?“

Potem se je pa obrnola proti vsem i jih je pitala: „Ka pa mamica (babica, stara mati) so vas kaj nücali? Ste jih včasi bogali, ali se njim je pa trbelo čemeriti na vas?“

„Sosidova deca so bila kaj tü? Ka ste si pa gučali z njimi? Ö poudne ste zmolili Angeo Gospodnov?“

Takši račun so deca mogla dati Margeti od celoga dneva od vsakšega dela. Margeta je pa spoznala njihova najbolje skrta mišljenja. Deca so odkritosrčno razodela materi vse skrivnos-

ti i vse okolščine v šterih so bila med dnevom. Mama Margeta njim je pa nad tem obračunom z veseljem davala zlate opomine i lepe navuke, šteri so njim potem služili za celo življenje.

„To je dobro, to je jako dobro“ — je pravila ednomi. „Malo bole potrplivi i lüden moreš biti“ — je pravila drugomi; — „pa pazlivi moreš biti pri vsakšem deli“ — je pripomnila.

Vsem pa to: „Laži se morete posebno varvati, ar je ta preveč odurna pred lübim Bogom.“

Tak je delala mama Margeta. Deco je stalno opominjala na zapovedi bože, kak na pravo pot, po šteroj morejo hoditi. Tak je obvarvala deco vnogih neprilik i faling i je navadilo to nedužno dečico kak so mogli bogati i poštüvati stariše i naprejpostavlene.

„Morete bogati staro mater (mamico) i jo vsigdar poštüvati, či ščete, ka vas Bog blagoslovi.“

Na zadnje, gda je zvedila i se je zagvüšala, ka so deca dobra bila i gda je vsakšega pohvalila, njemi dala materinske opomine itd., je razdelila med deco lepi beli krüh, šteroga njim je prinesla, kak dar. Deca so se lepo prekrižila i vsakši je potrošo svoj tao.

Takši račun je ona štela meti od svoje dece ne samo te, gda je dugo bila z doma, liki tüdi te, gda je za kratek čas odišla. Po njenoi sodbi je bio zadosta velki zrok za te račun, či je edno ali dve vöri bila z doma. Te je že skrbno spitala, kak so se kaj njena deca oponašala.

Konec toga spitanja je bio dober tanač za življenje. Deca so pa takorekoč brezi težave postala merna, ponizna, lüdna i postrežлива. Či je pa šteri iz med njih vseedno kaj nepremišlenoga včino, se je paščo materi povedati i obečati, ka de v prihodnje bole pazo. (Dale.)

Našim dragim malim.

Draga deca! Za vas se je palik začno čas skrbi i dela. Hodite v šolo, gde se dosta lepoga i dobrega navčite. Ravno zdaj pa mate, draga deca tüdi priliko, ka pokažete lübezen do svoje Nebeske Matere, ki gleda na vsakši vaš stopaj, na vsakše vaše delo. Gleda vas na cesti, ali se obnašate, kak se krščanskoj deci spodobi, ali ne. Gleda vas, či zbrano molite svojo jutrašnjo molitev; kak stojite i držite roke, gda v šoli pred poukom molite i či mislite na tisto, gda gučite s svojov Nebeskov Materjov.

Da, draga deca, na vse to gleda Marija z nebes. I kelko prilike mate, da njoj dokažete svojo lübezen. Že zajtra, gda trbej stanoti iz tople posteale (ka je vnogokrat teško za vas!), se premagati, hitro skočiti z mesta z mislijo: „Za tebe, moja Nebeska mati.“ Ali pa či idete iz šole domo, da se ne kregate, ne mečete kamenja, nego lepo idete, spoštljivo pozdravite, če koga srečate. Tak lahko skoz celi teden naberete krassen šopek

premagovanj, šteroga te v nedelo položite pred oltar naše dobre Nebeske Matere s temi rečmi: „Pogledni Marija, moja Mati, ka sem ti prineso v dokaz moje lübezni. Ohrani me, prosim, šče v naprej v svetom Srci, da bom ostao pod tvojim varstvom še naprej priden in ti delao veselje.“ Če bote takša deca, bo mela Marija velko veselje z vami i vam bo tüdi to lübezen poplačala. Da te pa vidili, kak lübi Bog i Marija poplačata takšo lübezen vam ščem povedati zgodbo maloga dečka, šteri je bio ešče mlajši kak vi, pa je že nad vse lübo svojo Nebeško Kralico i kak je tüdi pokazao svojo lübezen.

Mali Gvido častilec Matere Bože.

Bio je to mali Gvido. Doma je bio na Francoskom, — mo- goče je že šteri od vas čüo to ime ali ma celo brata ali sestro tam. Te mali Gvido je bio sin bogatih, dobrih i bogaboječih

Blaženi Ivan Bosko — prijateo malih.

starišov. Že da je na svet prišo, so ga darüvali Nebeskoj Kralici, štera ga je tüdi vzela v svoje varstvo.

Gvido je tüdi jako, jako lübo svojo Nebesko Mater. Nigdar njoj je ne inači pravo kak „moja nebeska Mama“ i prva molitev štero je znao je bila „Zdrava Marija“. Gda je bio Gvido star 6 let je dobo svojo sobo. V svojem velkom veselji je v toj priliki mislo na Marijo. Pravo je svojoj materi: „Prosim mama, v moji sobi naj bodo le bele i modre farbe, da bom meo povsod samo barve svoje nebeske Mame. I tisto stensko vüro mi, prosim, daj, na šteroj je naslikana njena podoba.“ Ma-

rijin kep je bio v njegovoj sobi na odličnom mestu. Mali Gvido ne nigdar bio brezi rožnoga venca; okoli šinjeka pa je vsigdar meo svetinjice. Če so pisali v šoli kakšo nalogo, je vsigdar najprle napiso Marijino ime.

Gda je šo večer Gvido spat, je večkrat slišala njegova mama, da guči. Ednok ga je pitala: „Ka pa delaš Gvido, da ne spiš?“ On pa je odgovoro: „Mama, pogovarjam se.“ S kem pa, ve si sam?“ „O ne, mama, nisem sam; saj veš gučim z malim Jezušom.“ To velko lübezen je Marija tüdi poplašala. Mali Gvido se je pelao s svojimi stariši v Lurd. Gotovo ste že kaj čüli od čüdodelne lurdske Matere bože, štera se je prikazala mali pastirci Bernardki i štera je že toliko čüd napravila. Ta je prišeo tüdi Gvido. Dostakrát je šo v cerkev, a najraj je bio v votlini, gde stoji Marijina podoba i tam je molo. Gda je ednok tam molo, je čüo mili glas, ki njemi pravi: „Moj mali Gvido, prišla bom kmalu po tebe. Neko soboto po dnevi te bom vzela iz naročja tvoje mame i te popeljala naravnost v nebesa.“ Lehko si mislite, lüba deca, kak je bilo pri srci malomi Gvidoni. Bio je veseo pa tüdi žalosten, ka je moral zapüstiti svojo zemeljsko mamo. Nikomi ne povedao te svoje skrivnosti. Ne dugo za tem je postao betežen. Stariši so poslali po doktore, pa nieden ne mogo pomagati. Te je Gvido znao, ka je prišla njegova zadnja vöra. Povedao je tüdi svojoj mami, ka de prišla Marija po njega i ga nesla v nebesa. Sirota njegova mama! Kelko je jokala i trpela, gda je vidila svojega sina v takših mokaj i znala, ka ga zgübi. V soboto 24. januara pa pita Gvido svojo mamo: „Mama prosim šteri den je gnes?“ „Sobota, dragi moj Gvido.“ „O, sobota! . . . Gnes pride Marija po mene i me bo nesla v nebesa.“ Vsigdar slabše i slabše je bilo malomi Gvidoni. Proso je mamo, naj njemi da malo lurške vode piti, pa ne več mogo. Te je proso za spovednika. Za par minut je prišo dühovnik ka bi njemi dao slednje mazanje. Gvidonove oči so postale steklene, ne mogo več gučati. Okoli posteje pa so klečali domači i molili. Gda njemi je gosgod dao slednje mazanje, se je naednok zdigno v posteli pa tiho šepetao: „Jezuš, jaz te mam rad!“ i kak da bi vido Nebesko Mater je ešče zaklicao komaj slišno „Mama . . .“ i ne ga bilo več. Njegova Nebeska Mama ga je odnesla v nebesa.

Dečinski den v Črensovcih.

Na Malo mešo je bilo. Megle so pokrivalo nebo i tak se je vidilo, kak da bi se ta srdila na zemlo. Po noči je celo šlo, močno dežüvalo. Tema je bila šče pod velkov božov slüžbov. Ali v toj temi je v detinskih düšaj bila velika svetloba, tak velika, ka je pregnala vse oblake z nebe i nam je pokazala lübleno toplo sunčece.

Dečica se je vüpala i z vüpanjom molila. I ta svetloba vüpanja je zmagala. Pregnala je oblake i odprla je roko tis-

toj Gospej, štere detinstvo smo prvokrat šteli z posebnov pobožnostjov posvetiti: Mariji. Marija je zavolo svojega najsvetejšega detinstva, štero smo šteli počastiti po nedužnoj dečici prav slovesno, odprla svoje roke i je blagosloвила tak prvi dečinski den, ka nišče ne mogeo niti senjati, ka tak lepo bo izpadno.

Vremen se je zjasnilo, sunce se je smeјalo, ptičice so veselo žvrgolele, rožice krasno dišale i sprevaljale trijezero dece v Črensovce k Marijiki, ka bi se njej tū posvetila.

Vūpamo se, ka je na prošnjo dece dala Marijika tak lepo vreme, tak obilen obisk dece, tak lepe dare i teliko nevidnih milošč, da se niti popisati ne more.

Ka smo šteli z dečinskim dnevom? Iz nesrečne Rusije se kota blaten val po celoj zemlji, štteri se zove: „brezboštvo“. Društvo se je v toj nesrečnoj zemlji osnavla, šteroga glavni namen je širiti novo vero: „ka nega Boga.“ Kotrige toga društva se zovejo „brezbožniki“, ar Boga ne poznajo i brezi njega ščejo živeti i vmreti. *To društvo ma že milijone kotrig i z posebnov gorečnostjov se je vrglo na nedužno dečico. Stojezero i stozezero dece se že vzgaja v tom društvu. Tista nedužna vūsta, šttera so vajena, da izgovarjajo tak milo i pobožno, kak niedna drūga, te najlepše rečl sveta: „Jezuš, Marija, Bogec“, ta vūsta izgovarjajo z peklenskov jalnostjov zapelane rečl, „nega Boga.“*

Strašno je to, ali istinsko. Zato, naj dobroga Boga pomirimo, naj našo najbolšo mater Marijo potolažimo za te strašne grehote i od nje po nedužnoj dečici sprosimo miloščo, ka se društvo brezbožnikov ne širi, nego povrne, ka se nedužna deca reši te strašne nesreče, smo organizirali dečinski den na Malo mešo.

I ka smo šteli, smo dosegnoli. Od daleč i blūzi je privrelo 3000 dece vkūp, ki vsi so prišli v cerkev, kde so pozdravili Jezušeka v Oltarskom Svestivi skritoga i se zročili po Njem deteti Marijiki. Predgo za deco so meli g. dekan Jerič, ki so deci razložili, kak je Marijika živela, ka morejo i oni živeti, predvsem kak je bila Marijika smilena, ka do oni tūdi tak smijeni. Po navuki so se začele popevati lauretanske litanije. Med popevanjom teh se je dečinski šereg zbrao v procesijo i med spevanjom i molitvijov sv. čisla sprevaljalo krasno okinčano podoboteta Marijike v procesiji.

To je nekaj tak lepoga bilo, da brez skuz ne se je moglo gledati. Vsako dete je melo v roki rožico i sprevaljalo Marijiko. šttero je v same vence ovito neslo 24 nedužnih deklīc! Ki je globše pogledno v dūšo svojo, je ovaro tam svojega angela čuvara kak se je veselio tomi šeregi, štteri se je samo teliko ločoo od angelskoga, ka je bio na zemli i ne v nebi. Angelci so šli v procesiji, angelci v človečem teli i prosili Marijiko, naj vsikdar angelci ostanejo.

Po procesiji se je v cerkvi izpostavilo Najsvetejše. Pred Jezušekom so g. dekan z krasnimi molitvami Cerkve blagoslovili velikanski dečinski šereg. Po blagoslovitvi se je dečica izročila glasno Jezušeki, ga prosila za svoje stariše, brate, sestre, dobrotnike, vūčitele, dūhovnike i potem vsako dete vrglo svojo

rožico pred Marijino podobo z rečmi: „*Marijika čuvaj me, ka rožica ostanem.*“

Rožica naj bo dečica, rožica Marijikina, toga najsvetejšega deteta vrstnica, ne pa brezbožna, kak ščejo dosegnoti boži sovrážniki. Pa ka takša bo ta dečica nam je porok tisto Detece, šteromi na spomin smo te lepi svetek obhajali, porok nam je Marijika. Nišče ne se je Bogi tak dopadno kak to detece, štero si je poznej zvolo za mater. Zato prošnje toga svetoga deteta, štero je pri rojstvu bilo svetejše, kak so sveti vsi nebeski angelje i svetniki, Bog bo poslušno i rešo našo dečico brezboštva.

Po cerkvenoj službi se je razdelilo med deco okoli 3000 darov, štere njim je preskrbo odbor za zidanje sirotišnice „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih. Čisti dohodek od darov je obrnjen na prvo sirotišnico Slov. Krajine, štera bi se v Soboti mogla postaviti i bi v njej dobila streno deca siromaška brez oče i matere.

Jako genljivo je bilo viditi med dečinskim šeregom nešterno gospodičino vučitelico, štera je pazila na nje i ka se je tak lepo število dühovščine zbrajo. Poleg g. dekana so se vdeležili dečinske slovesnosti gg.: Čačič Jožef plebanoš, Bakan Jožef, prefekt Martinišča iz Sobote, Kolenc Franc kaplan iz Sobote, Godina Ignac kaplan i Klekl Jožef vp. plebanoš.

Naj nam Marijika da dosegnoti ka namenimo, ka bo deca rožica i ka siromaška deca dobi streho v sirotišnici!

Življenjepis Chambon Marije Marte, različne sestre reda Marijinoga obiskavanja.

Konec.

Gda so nas leta 1923. okolščine prisilile, ka te vrste v javnost damo, smo mislili, ka to ne prestopi praga naše domače hiže i ka enih sto knjižic ravno dojde za naše redovne hiže.

Ne bomo omenjali prevodov v druge jezike. Zvün teh je v šestih mesecaj šlo 10 jezero knjižic. Knige naročajo naprej i naprej. Tretja izdaja je bila tiskana v 30 jezero izvodaj. Mi smo nūcali peto izdajo, ki je 1925. leta dosegla 60 jezero izvodov.

Hvalo dajmo ljubomi Bogi za to nepričaküvano i naglo razširjenje! To je najmre znamenje, ka je Bog šteo blagosloviti delo, štero se je doprineslo za pobožnost svetih ran i ka ta mala knjižica, ki vodi k vretini milošče, je zadovoljila vnogo srčnih žel.

I zaistino pride vnogo zahval iz vseh krajov sveta. Zahvaljüjejo se pobožne düše, štere so po pobožnosti do svetih ran postale bole goreče i velkodüšne. Zahvaljüjejo se bojzlive düše, ki trdijo, ka tak da bi čütile samoga trpečega Jezusa, ki je poleg njih i je batriva, miri, tolaži, gda čtejo to knjižico. Zahvaljüjejo se dühovniške düše, ki se veselijo na tem, ka na takši način

pridejo do Njega, „ki de po povišanji na križi vsakoga k sebi potegno.“

* * *

Ešče edno dejstvo moremo pribiti. Spunjavle se najmre oblüba, štere je Jezuš včino na grešnike gledoč.

Vnogo pisem to dokazüje. Naj objavimo samo dve pismi, šterivi sta od vnoгих posvedočeni.

Gospod N. je nevarno zbetežao. Nikoga ne bilo na sveti, ki bi ga mogo zvraciti te teške bolezni. Dobri sosidje so k častitim sestram bolničarkam šli prosit za pomoč. Samo ka so tam vse bile preobteršene z delom. Vseedno se je pa edna iz med njih ponüdila, da ide k betežniki.

Že prvo noč je spoznala skrajno nevaren beteg . . . spoznala je pa tüdi žalosten düševni stan betežnika. Gospod N. je že dugo časa ne opravlaol nikše verske dužnosti. Njegov sin, ki je dobro poznao mišljenje svojega očo, je na opomine sestre bolničarke etak odgovoro:

„Dühovnika k njim pozvati mi je nemogoče. Ve že je itak bio tü i so ga oča lepo sprijali, a spovedati so se pa ne šteli. „Srca rad dopüstim, ka me cerkveno pokopate, od drugoga mi pa zaman pripovedavlete! . . . Na to vas pa posebno opominam, ka mi popa ne bote več se vlačili!“ . . .

Tri dni mine. Strašni so bili tej dnevi! Požrtvovalna sestra se odloči, ka vse včini samo da reši betežnikovo düšo. Vsako najmenše želenje njemi spuni, vse na sveti njemi včini, med tem pa neprenehoma ponavla: „O moj Jezuš, po zasluženji tvojih presvetih ran — odpüsti nam, smilüj se nam“ je pravo.

Po tej treh dnevaj je sin na prošnjo sestre bolničarke znova probao pozvati dühovnika . . .

Od tistoga časa mao se je betežnik popunoma spremejno. Gospod N. ki je do tistoga mao bio tihi i zamišleni je s sestrov ponavlaol pobožne vzdihlaje.

Po svojoj staroj navadi šče je včasih stvarjao, zlasti či ga je kaj močno zaboletlo. A sestra ga je lepo opominala rekoč: „Zdaj več nesmite tak preklinjati. Či vas jako boli raj tak pravite: „O moj Jezuš odpüsti mi i smilüj se mi.“ I betežnik sam, gda je zapazo, ka preklinja, je sam etak zdihavao: „O zdaj toga več nesmim praviti! O moj Jezuš po zasluženji tvojih svetih ran nam odpüsti i nam bojdi smileni.“

Včasih se je pa obrno k č. sestri bolničarki i njoj je pravo: „Sestra molte za mene, ar jaz mam vnogo-vnogo dugov.“ I sam je neprenehoma molo.

Prišla je smrt, a smrt, ki odpre nebeska vrata. „Za takšo dūšo, štera merje v mojih ranaj, ne bo smrti: one njoj podelijo vekivečno življenje.“

Drūgo pismo je prišlo iz Londona. To je ravno tak puno svetoga veselja. To tūdi priobčimo:

„Edno knižico od svetih ran sem ponūdo o. pasionisti i oni so je pokazali drūgomi o. pasionisti, ki so v Severnoj An-

**Jezuš daj, ka tvoje rane
Nas presūinejo kristjane . . .**

gliji meli sv. misijon. Tam je bio starec, ka je že 40 let ne bio pri sv. spovedi . . . Nišče ga ne mogeo spraviti k sv. spovedi i oo. pasionistom se je tūdi ne posrečilo.“

„Eden večer je o. misijonar proso vse vernike tiste fare, ki bi z njim molili rožnivenec od presvetih ran za farne grešnike i on sam je pa posebno mislo na trdokornoga starca.“

„Drūgo jūtro se je starček sam zglaso v cerkvi i je proso za sv. spoved. Od tistoga dneva je opravo vse misijonske pobožnosti z drūgimi vred“.

„Je ne čūdno kak friško je Bog poslino to molitev? Je ne to čūdo pobožnosti do svetih ran?“

Bodi blagosloven i zahvalen, o Bog!

(Konec.)

Mešna zveza Marije Pomočnice.

Mešna zveza Marije Pomočnice, „Martinišče“ M. Sobota (Prekmurje).

Mešna zveza Marije Pomočnice v „Martinišči“ je bila odobrena od vrhovnega salezijanskega predstojnika i potrjena od knezoškof. ordinarijata v Maribori (7. dec. 1929. i 17. jun. 1930. št. 692/29—2.)

Pravila.

- 1.) 15 let vsakšno nedelo se služi v Martinišči edna sv. meša za duševne i telovne potrebščine kotrig.
- 2.) Okoli 3000 sv. meš darujejo vsako leto vsi duhovniki salezijanske družbe po sveti za pokojne kotrige.
- 3.) Vpišejo se lejo živi i pokojni, tudi večkrat i z različnimi nakanenji.
- 4.) Kotrige te zveze bodo mele tao v vseh molitvaj i dobrih delaj, ki se vršijo v Martinišči i v vseh salezijanskih zavodaj po sveti.
- 5.) Kotrige plačajo 12 Din. letno. Čas plačivanja ki se tudi naednok leh-
trpi 10 let. Cela šuma je 120 Din, ki se tudi naednok leh-
kot plača.
- 6.) Za nabiralce i širitele mešne zveze se bodo opravile letno šče 4 sv. meše: na Božič, na Vüzem, na Risale i na Marijo Pomočnico.
- 7.) Šuma, ki se nabere, bo služila samo v te namen, ka se rešijo dugovje i se dozida Martinišče.

Blaženi Don Bosko i Marija Pomočnica naj razlije poseben blagoslov na vse darovnike !

VSEBINA:

Rožni venec.	Str. 1	Našim dragim mallm.	Str. 9
Kralica presvetoga rožnoga venca.	„ 2	Dečinski den v Črensovcih.	„ 11
Sveti Prt.	„ 6	Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.	„ 13
Velki uspeh devetdnevnic.	„ 7	Mešna zveza Marije Pom.	„ 16
Mama Margeta.	„ 8		